

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΑ

Ένας χαρακτηρισμός του κ. Θ. Συναδίνου. Ο κ. Κουτσουγιαννουπέδης...πετακτρός! Ο Κωνσταντίνος στο Μπιζάνι. Η φρενίτεια της γρηάς. Το έδειξαν ή κευρευνές. Ο Κωνσταντίνος, ο Βενιζέλος κι' ο Ήπειρώτης χωριάτης. Γιατί ήσαν νέστιακ τα καπνά του κτλ. κτλ.

κ. Γεωργίου Τραζάκης, άνωτερος τότε τραπεζιτικός υπάλληλος, όταν ήταν δημοσιογράφος, δέν χώνεψε τίς...Τράπεζες.

Μιά φορά, λοιπόν, τη Μεγάλη Παρασκευή, που παρακολούθησε έναν επίταριο των Άθηνών μαζί με τον κ. Κωνστ. Καλαμάρα, νομάρχη σήμερα Άζαίας, είδεν ότι ή λιτανεία στάθηκε στην πλατεία που είνε μπρός από την Έθνηζή Τράπεζα, γιά νά ψαλλήθ' όδους.

—Τί, γιά την Τράπεζα κάνουν όδους; φώτησε ο κ. Καλαμάρας.

—Ναί, του απάντησε ο κ. Τραζάκης. Γιά να...αποστρέφουν ή μένος της... *

Ο θεατρικός συγγραφέας κ. Θεόδωρος Συναδίνος περιούσε μία μερα, πρό όλίγων ετών, μαζί με τό παιδικά του, τό Νίκο, μπρός από τό ιατρογείο των Έσπεριζών, όπου ήσαν μαζεμένοι διάφοροι φτωχοί και τους μοιάζαν βοηθήματα γιά τό Πάσχα. Ήταν Μεγάλη Βδομάδα.

—Τί είνε αυτό, πατέρα; ορώσης ο μικρός.—
—Οί φτωχοί, παιδί μου, του απάντησε ο κ. Συναδίνος, που είνε άποροι.

—Καί οι πλούσιοι τί είνε;
—Οί πλούσιοι;... Πεπορωμένοι! *

Νά ένα Πασχαλινό τραγούδι του κ. Κουτσουγιαννουπέδη, διεθυντό το σήμερο από τον ύπαιθρον της Γεωργίας, δημοσιευθέν πρό ετών στο «Περιόδιον» της Αζωπόλειος, με τό ψευδώνυμον «Χί-Κού»:

Χριστός Άνέστη, μάτια μου,
Έλα ν' άγαπηθούμε,
άσε τό μίσος και γλυκά
Έλα νά φιληθούμε.
«Χριστός Άνέστη», μάτια μου,
ψάλλουνε καθ' όμιλους,
άκουσες τ' είπεν ο Χριστός;
«Νά άγαπάτ' άλλήλους».
Έλα νά έφορμώσουμε
την θεία έντολή,
είν' ή άγάπη άνοστη
χωρίς γλυκό φιλί.

καί μπαμπούνια παρετέθησαν, και ό Βήτος, κατά τό γένμα αυτό, έλησιόνησε τον φαρσό. Ένώ όμως έξεκοκκάλιζανεν τά μπαμπούνια και έποτιζανεν αυτά με κρασί Μαραθίνος του Σκοζέ, αίτηνης ηκούσθησαν πυροβολισμοί και ό άστεινομός κλητήρ, εισελθών, άνεκοίνωσεν εις τον άστεινόμον ότι οι έγγάτια των δύο έταπειρών έσκαζόντο μεταξύ των. Έσκαζόνθη διά νά τρέξω εις τον τόπον της σκαζολής. Ο Βήτος όμως με συνέλαβεν από τον βραχίονα και μου είπε:

»Κάθησε κάτω, άδελφέ, νά ήμνε. Δέν άξίζει ν' άφήσουμε έναν τέτοιο σπουδαίο άσταζό γ' αútης τις παραδόξου σιστούς!...

»Μά δέν άκούς; σκοτώνονται έξω και σύ, που είσαι άστεινός, μένεις άπαθής! του είπα.

»Ω, άδελφέ, δέν τους άφήνεις νά σκοτώνονται. Μήπως τους περιέλαβα μετρημένους, γιά νά τους παραδώσω σιστούς!...

»Έξεκαλούσθησε τό φαρσοπί. Ο άστεινός έννοήσε καλύτερα από κάθε άλλον τον νόμον με τον όποιον είχε νά ζήση. Όλοι αυτοί οι πυροβολισμοί ήσαν άπλοτάστα και παρανοήζαν (δηλαδή μία μπλόφα). Κανείς, ούτε έφρονείθη, ούτε έπληρώθη.

Η ίδιουσυγγρασία του Άγγελή Βήτου δέν ήταν γιά την άστεινωτή ύπερησία. Γρήγορα ή ψυχή του έννοτάληγε την Άδηνά, τις κρυφές-σοάδες της Πλάκας και τους φίλους του. Ένα πρωί, λοιπόν, άφησε μάγκανο τό άστεινωτικό κατάστημα του Λαυρίου, μήκως στο τρένο και φανερώθηκε στην πλατεία του Σύνταγματος, όπου ξανάβη τις δόξες του και όπου ένεντέτο διαρκώς νέες φάσεις.

Ένα βράδυ οι θαμώνες του Ζαχαράτου έπληρωφορήθησαν τον θάνατό του.

—Ο Άγγελής ο Βήτος πέθανε από συγγολή!

—Αυτός; Άδένάτον! Κάποια φάρα έχει σαρωσει του Χάρη, είναι όλοι.

Και όμως, εκείνο τό χειμωνιάτικο βράδυ είχε σβόσει γιά πάντα ένα από τά πιο χαριτωμένα πνεύματα της Άδηνας.

Όταν έξακολούθησε άνομα ή επίθεση του Έλληνικού στρατού κατά του Μπιζανίου, ο βασιλεύς Κωνσταντίνος, διάδοχος τότε, καθώς γύριζε από τις προφυλακές στο Στραταρχείο, μία έγφωκη όβίδα έσπασε τόσο κοντά, που λίγο έλειψε νά τον σκοτώση!

Τότε ο Κωνσταντίνος θυμήθηκε πως τό πρωί, στο ίδιο μέρος σκεδόν, συνάντησε μία γρηά που μάζερε ξύλα, ή όστία τους είπε, χωρίς νά γνωρίζη σε ποιός άποτεινεται, νά γυρίσουν πίσω, γιατί μπορεί νά τους σημάη κακό μεγάλο.

Αυτό έκανε μεγάλη έντύπωση στον Κωνσταντίνο και διάταξε νά σταλούν δύο στρατιώτες νά βρουν τη γρηά και νά την φέρουν μπροστά του. Πράγματι, σε λίγο οι στρατιώτες βρήκαν τη γερωνίσσα και την ώδήγησαν πρό του Κωνσταντίνου, παρά τις διαμαρτυρίες της και τις φρονές της.

—Τί λέτε, χωριάτι μου, έλεγε στους στρατιώτες και στους άλλους άξιωματικούς. Έγώ έκαμα μάγια!... Έγώ είπα κακό λόγο γιά ζαντίνα... Έγώ πάντα γιά καλό φροντίζω... Άφήστε με, παιδί μου, νά φύγω, και με περιμένε ο άνδρας μου και τό παιδί μου!...

Ο Κωνσταντίνος άκουσε τις φρονές της και της είπε:

—Μή φοβάσαι, γερωνίσσα, και δέν θά σού κάνουνε κακό... Ήθελο μονάχα κάτι νά σε πρησώ. Γιά πέρσσε μέσα σε τούτο τό δωμάτιο...

—Δέν έκαμα τίνα κακό, κατεπάνε! φώναζε ή γρηά.

Τότε κάποιος της είπε νά ιλιθιά πιο σιγά, γιατί βρίζατε μπρός στο Λιάδοχο.

—Μά! τί είνε ή γρηά. Η άφεντιά σου είμαι ο Λιάδοχος! Συναπάθη με... δέν σε γνωρίζω... Μά και πάλι δέν είπα κακό. Ό,τι είπα τό πρωί, γιά τό καλό σας τόπα!...

—Καλά, τό ξέρω, της είπε ο Κωνσταντίνος. Πές μου όμως, γερωνίσσα, πέσανε άλλοτε Τουρκικές όβιδες στο μέρος εκείνο, που μάς συνάντησε;

—Όχι.

—Τότε πως τό ήξερες, ότι μπορούσε νά μάς σημάη κακό;

—Διάδοχε και βασιλιά μου, του είπε τότε τρέμονα όλη ή γρηά, αυτό τό κατάλαβα άπ' τις παληκοφρονές.

—Τις παληκοφρονές;

—Ναί, άπ' τις παληκοφρονές. Έκεις εδώ στην Ήπειρο, άμα ίδουθε τις παληκοφρονές στα καλά καθούμενα νά χαλάνε, άξαφνα, τον νόμο, όπως ζάνουε προηθές στην Ψηλοράχη, άμείσως λέμε πως κάποιος κακό θά σημάη, και γιά τούτο σας είπα νά γυρίσετε πίσω.

—Και δέν έπρεσε, είπες, άλλοτε όβιδα σ' αυτό εκεί τό μέρος;

—Όχι.

—Πηγαίνεις τακτικά εκεί;

—Πηγαίνω πότε έγω, πότε ο Γιάννης, τό παιδί μου, και πότε τό κοριτάκι μου και μαζέρονεν ξηλαράκια... Άλλά όβιδα δέν άκούσαμε πότε εκεί πέρα.

Τότε ο Κωνσταντίνος, γελώντας, είπε στους άξιωματικούς του:

—Καλό θά ήτανε, εν τωαυτή περιτύπωση, νά πάρουμε και μία παληκοφρονία στο...Έπετέλιο μας!...

Άλλη μία φορά πάλι, που είχε πάει και ο Βενιζέλος στο στρατόπεδο των Ιωαννίνων, εκεί που περιπατούν με μέρα μιλώντας με τον Κωνσταντίνο, συνάντησαν ένα γέρο Ήπειρώτη χωριά.

—Τά παιδιά (οί στρατιώτες) βιάζονται νά μπουν στα Γιάννενα, τους είπε αφελέστατα, χωρίς νά τους γνωρίζη, ο χωριάς.

—Έχεις άδικο, του απάντησε ο Κωνσταντίνος, αλλά κι' αυτό δέν θ' άργήση νά γίνει.

Ο χωριάς πήρε θάρρος και στέθηκε, σαν κάτι νάθελε άκούει νά πη. Συγγρόνος έβγαλε την ματωμένη κτυποσακκούλα του και την προσέφερε στον Κωνσταντίνο νά ζήσει ταγάρο. Ο Κωνσταντίνος δέχτηκε την προσφορά, άφορ και ο χωριάς έδεδχη τό ταγάρο, που τό έδωσε ο βασιλεύς.

Έπειτα ο Κωνσταντίνος προσέφερε ταγάρο και στον Βενιζέλο.

—Έγχαριστώ! του είπε ο πρωθυπουργός. Θά στείρω ένα ταγάρο άπ' την κτυποσακκούλα, γιατί ο κατόνος του φίλου μας από δω που φανεται πολύ καλός, είνε έξ' των άριτων.

—Όχι, δέν είνε από του Άριτου, απάντησε ο χωριάς. Είνε από τό δικό μου τό χορδάκι, που τό κοριτάκι κάλε γρόμο με τον γιδών μου την κοριά και γιά τούτο είνε καλός!...